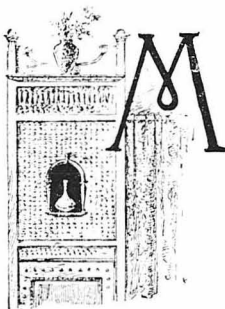

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Μεσαιωνική Ιστορία)

ΜΑΚΡΥΑ, στο βάθος της κοιλάδος του Βέξερ, σώζονται ακόμα τα ερείπια ενός αρχαίου φρουρίου, μεγαλοπρεπούς και οχυρού. Είπε το φρούριο του Σομβούργου, του εκατοντάδες τώρα χρόνια, προστάτευε την μεγάλη ιδιοκτησία του κλητός Κορράδ, από τους ληστές και από τις επιδρομές των χωρικών που επαναπαύονταν κάθε τόσο. Και αυτό όμως, όπως και τόσα άλλα, δεν γλύτωσε από την φωτιά, που έκαψε σιγά σιγά τον πλούτο και το μεγαλείο του και τις δαντελωτές του επάλξεις τις μετβαλε σε κατοικία νικητόβων πουλιών και μαύρων ισίων.

***

Ο φρουρός του ύψηλου πύργου, ξαφνίστηκε μία νύχτα, από το θρομβό ωπλισμένων ανδρών, που άνηχουσε καθώς περνούσαν μέσα από την κοιλάδα. Κάλεσε την φρουρά στα όπλα και έλα άμεσως έτοιμαστίζανε, γιατί κατάλαβαν πως θα ήσαν οι χωρικοί, οι όποιοι υπό την αρχηγία του άρχιλητού Γκώτς που λεγότανε και «Σιδεροχέρης», είχαν στασιασει πρό ολίγων ημερών. Στο όνομα του Γκώτς, όλοι έστρεψαν. Τα κακουρήματά του ήσαν άπειρα, όπως ή σκληρότης του και ή αίτιοβορία του μεγάλη. Έως χθές ήλθεσε τους χωρικούς, όπως και τους άρχοντα. Τώρα φιλιώθηκε με τους πρώτους, έναντιόν των δευτέρων. Η μεγάλη του πλουτομανία, τον έκανε τώρα να πάη έλι κεφαλή ενός πλήθους χωρικών, να ποιορήκη και καταλοβή το φρούριο του Σομβούργου, στα ύτοιγια του όποιου, καθώς ελβε ή παράδοσις, κρυβόντουσαν, από αιώνας, πλούτη άμύθητα.

Βιάστηκε όμως το κάστρο δυνατά. Ο κόμης Κορράδ που έμενεν εκεί, με τη γυναίκα του Βρουνελδίνη και το μικρό παιδάκι του, διηύθυνε ο ίδιος την άμυνα, αλλά με τον καιρό ή τροφές έσώθησαν, και δεν τους έμεναν πια τρόφιμα παρ ή γι τέσσερα, ακόμα ήμέρες!

Ο κόμης ήταν άνησυχος και του κάλυ προσπαθούσε να βρή ένια μέσο σωτηρίας. Η κόμισσα Βρουνελδίνη, θέλησε να τ ν παρηγορή η. — Δεν υπάρχει καμιά έλπίδα, πλέον, κόμισσα, της ειπε άπορηγευμένος. — Ποιός ξέρει, έψιθύρουν σκείνη. Και βυθίστηκε σε συλλογισμούς, ένώ ο σύζυγός της άκομπισμένο: στο παραθύρο, και με βλέμα μεγαλοχολικό, κούταζε τον ήλιο, που βασιλευε, πέρα από τα μακρυνά βουνά. Για μία στιγμή του πέρασε από το μυαλό να παραδώση το φρούριο στον ληστή. Ήξερεν όμως την μακρή του ψυχή και φανταζόταν ή θα ποθιανε αυτός και ή οικογένειά του.

Άσφρανα ένα χέρι του άγγιξε τον ώμο. Γύμισε άμέσως. Ήταν ή γυναίκα του. — Ο Θεός δεν μάς έγκατέλιψε, του ειπε, και μου ένέπνευσε τον τρόπο της σωτηρίας μας. — Πώς; — Πρέπει να πάρουμε ένα όμηρο, από τους έχθρούς μας, που ή ζωή του να έγγυάται για την ασφάλειά μας. Κ' έτσι να βγούμε από το φρούριο.

— Και ποιός θα είναι αυτός ο όμηρος; — Ο Γκώτς αυτός ο ίδιος. — Ο Γκώτς όμηρος εδώ! Είπε δυνατά. Μην όνειρεύσαι; — Και όμως είναι εύκολο, επανέλαβε ή Βρουνελδίνη. Έγώ ή ίδια θα σου τον παραδώσω. Ξέρεις γιατί ο Γκώτς πολιορκεί το φρούριο; Ο θρόνος του κρυμμένου θησαυρού, τον έφερε δω πέρα. Λοιπόν, θα τον κάμω να νομισθώ τι το παρ δώσω τον θησαυρό και θα φύγω έπειτα μαζί του. Έχει τόσο ταπεινή ψυχή, που δεν διστάζει να πιστεύη πως όλοι οι άνθρωποι είναι όμοιοί του. Συλλογίσου κόμης, ότι μόνον έτσι, μπορούμε να σωθούμε. Συλλογίσου το παιδάκι μας!..

Άμα τ' άκουσε αυτά έδάκρυε τον κόμης. — Έμπρός, λοιπόν, της ειπε, κάμε ότι ο Θεός σε φωτίσει. Την άλλη μέρα ένα βέλος ριχθηκε από τις επάλξεις του πύργου και έσφειαν έλπιων στη σκηνή του άρχιλητού. Είχε άπάνω του τυλιγμένη, μία περγαμνή που έγραφε τα παρακάτω:

«Γκώτς, είσαι ένας ήρωας και την άξια σου την ξέρουν όλοι. Έδώ μέσα είναι όλοι φοβισμένοι, σαν άρνά. Γι' αυτό άπευθύνομαι σ' εένα γιατί ή γυναίκες δεν αγαπούνε τους δειλούς. Ο θησαυρός του Σομβούργου, πρέπει να γίνη δικός σου, γιατί του είσαι άξιος. Άλλά και αν κυριέηης το φρούριο μόνος σου ποτέ δεν θα κατορθώσης να τον ανακαλύψης. Είναι τόσο καλά κρυμμένος, που και έρείπια αν κάνης την πύργα δεν θα τον άποχτήσης. Έλα λοιπόν. Θα σε άγγηρω κάτω στο μυατικό ύψος και τότε δια τα άμύθητα πλούτη θα είναι δικά σου. Μόλις νυχτώσει θα σε περιέλω, κάτω στη βίαι του πύργου, του μεγάλου ωρολογιού. Οτι σε περιέλω έχει έπι τρεις νύχτες. Έλα, αλλά έλα μόνος σου. Έάν σε συνούση και κανένας άλλος, τότε δεν θα βγώ, και τα πλούτη του Σομβούργου θα χαθούν για πάντα από τα μάτια σου.»

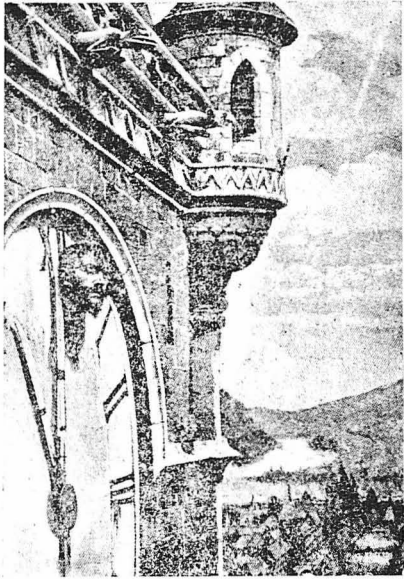
Ο Γκώτς έδιόβασε δυό-τρεις φορές το γράμμα και ή επιθυμία φλόγιε στην καρδιά του. Τα πλούτη η γυάλιζαν και άστραφταν στα μάτια του και τον καλούσαν να πάη να τα πάρη. Μά τίς δίσταζε. Την πρω ή νύχτα ή κόμισσα του κειου έπερίμενε, πίσω από τη μανωλιγμένη πόρτα. Τη δευτέρα βγήκε μόνη στη γάσι του πύργου του ωρολογιού. Ο Γκώτς πέρσσε συνδεδυμένος με τίσαρα παλληκάρια του και ή κόμισσα άμέσως κρύφθηκε. Την τελευταία όμως νύχτα ο Γκώτς πήγε μόνος του. Από την επιθυμία του θησαυρού, τον ειχε πιάσει τυροτός. Μπροστά του λεύκαζε, σαν φάνοισμα μέσα στην νύχτα, ή άσπρη σιλουέτα της κόμισσης... Ξαφνικά όμως δυό χέρια του έπιασαν τον λαιμό, τα γονατά του δέθηκαν και ένα μανηλά του έφραζε το στόμα. Όταν συνήλθεν, είδε τέσσερους ωπλισμένους άνδρούπου, να τον σέρνουν από τη κινητή γέφυρα στο έσωτερικό του φρουρίου.

Στην άλλη ο κόμης και ή κόμισσα καθόντουσαν ήσυχoi και άπαθείς. Ο ληστής με φλογισμένα μάτια, κούταζε μοναχά την Βρουνελδίνη, σαν τίγρις μανιασμένη. Ο κόμης του ειπε: — Φίλε μου Γκώτς, δεν είμαι ο μόνος που πιστεύη σε παγίδα γυναικεία. Δεν θα πάθης κανένα κακο, αν οι δικoi σου σωθύνε τίμιο. Τώρα υπέγραψε την περγαμνή αυτή. Και του έδωσε μια περγαμνή που την ειχε γραμμή ή από πριν για να την υπογράψη. Όταν υπέγραψε, το μετέφεραν άπάνω στον πυργί του ωρολογιού.

***

Το πρωί οι πολιορκητάι έπληκτοι έβλεπαν, άπάνω στην πλάκα του μεγάλου ωρολογιού του πύργου και άκριβώς γάτω από τον άριον XII, να ξεπροβάλλη ή κεφαλή του άρχιλητού που τους κούταζε με τρομαγμένα μάτια. Άπάνω στην πλάκα του ωρολογιού οι πολιορκούμενοι, είχαν άνοιξει μια τρύπα και είχαν περάσει το κεφάλι του άρχιλητού. Τον ώρδεικη τον είχαν άντακασήσει μ' ένα μεγάλο μαχαίρι, άνοισένου και κοψτερό σαν ευράφι, που όμοιο με το φάσγανο του Χέρου γυάλιζε και άστραφτε στον πρωινό ήλιο...

«Έτσι όταν ο ώρδεικητης πλησίασε στην τρύπα όπου έξείχε το κεφάλι του λητή θα του το έκβε λίγο-λίγο, σιγά-σιγά. Κι' ο φριχάλεος αυτός άποκεφλισμός θα γινότανε άκριβώς στις δώδεκα, γιατί στη θέσι του ωρολογιού που βρίζεται ή ώρα αυτή προβίλα το κεφάλι του Γκώτς. Ο κόμης έρριξε τότε μ' ένα βέλος, στο σιγατόπεδο των πολιορκητών, την περγαμνή, που ο Γκώτς ειχεν υπογράψει και ή όποια άπευθύνατον στον ύπαρχηγό και έγραφε τα εξής: «Βλέπετε πως σας κούταζε ο άρχιλητός σας από το ύψος του ωρολογιού. Σε λίγο θα φεύγουμε από τον πύργο. Ένας χείρος, θα μείνη εδώ πέρα, μινιά. Έάν κανείς από σας, θέληση να μνη μεσα στο φρούριο, καθώς θα φεύγουμε, ή έάν μάς κινήγησει ο ώρδεικητης θα κινήη χείρορα, σαν άστραπή και θα κόρη το κεφάλι τ' άρχιλητός σας. Αν έχετε λοιπόν, αν θέλετε να σώσετε τον άρχιλητός σας, παρ ή να

Ξαφνικά αισθάνθηκε το μαχαίρι του ωροδείκτη να άγγιζε το λαιμό του!..

— Έμπρός λοιπόν!.. Κάμε ότι σωθύνε τον άρχιλητός σας, παρ ή να φωτίσει ο Θεός!..

μά: αφήστε να φύγουμε ήσυχα-ήσυχα. Κατόπιν έχετε καιρό να τον γλυτώσετε...»

Το ρολόγι σήμαινε τη στιγμή αυτή την 6η πρωινή. Οι πολιορκούμενοι βγήκαν, περάσαν από μέσα από το στρατόπεδο των πολιορκητών και άποικρονθήσαν γοήγορα.

Οι πολιορκητές δέν τόλμησαν να τους πειρξουν, για ι καταλάβαιναν τι τύχη περίμενε τον άρχηγό τους.

Έν τώ μεταξύ το τίκ-τάκ, του ώρολογιού, δέν σταματούσε. Ο Γκάτς με τρομαγμένο βλέμμα, έβλεπε να προχωρή ό ώροδείκτης. Η ώρες περνούσαν. Τόν έβλεπε να περναη τις 6, να φθάνη στις 7, να περναη τις 8, να φθάνη στις 9, αλλά έτειτα δέν μπορούσε πια να ιδή.

Άρχισε τότε να αναπολή την περασμένη του ζωή.—Μιά ζωή άποτρόπαιη, μιá ζωή κακούργο, αίματόβροχητη.—Πόσους είχε στείλει εις τόν Άδη, και πόσους είχε κάμει δυστυχής!

Άξαφνα μιá σκέψις πέρασε από το μυαλό του

Άν ό ύπαρχηγός του ήθελε να τόν ξεκάνη, για να του πάρη αυτός την άρχηγία και τή πλούτη, που με τόσα εγκλήματα έμάζεψε; Άν έπιανει και σκότωνε τόν γέροντα, για να μη σταματήσει το ρολόγι;

Έάν... Έάν... Έάν! Κ' ή ώρα έπερνούσε, έπερνούσε, έπερνούσε!

Ξαφνικά αιθάνθηκε το μυαλίρι του ώροδείχτου να έγγιξη το λαίμο του. Έκείνη την ώρα ή καμπάνα χτύπησε.

— Ένα, ...δύο... τρία... πέντε... δέκα... ένδεκα...

Σίγουρα τόν άφησαν να πεθάνη εκεί άπάνω!... Ο ύπαρχηγός ήταν ικανός για όλα. Όλα έπρεπε να τή περιμηνή από αυτόν. Έξερε την φιλοδοξία του και την επιθυμία που είχε, να τόν ξεκάνη για να γείνη εκείνος άρχηγός!...

Κι' ή ώρα πληρίαζε δώδεκα!... Περιμενε τώρα πια το μοιραίο του. Θα τόν κλύωνε τάχα ό γερός που άφησαν έκει για να σταματήσει το ρολόγι; Γιατί όχι αφού αυτοί είχαν σωθεί; Μα ξανάρχονταν στο νου του ή σκέψις του ύπαρχηγού κι' άνατριχίαζε σύγκομος. Τι θα συνέβαινε άραγα;

Να που πληρίαζαν δώδεκα. Ήταν χειμένος! Χειμένος!... Άξαφνα ή μικρή πόρτα που όδηγούσε πίσω στο θάλαμο των μηχανισμών του ρολογιού άνοιξε άπτό μα. Ένας ληστής παρουσιάστηκε με ένα πιστόλι στο χέρι. Ήταν ό ύπαρχηγός της συμμορίας. Όρμησε πάνω στον γέροντα που είχε αφήσει εκεί ό κόμης και που τωμάζονταν να σταματήσει το ρολόι και τόν πιστόλιος κατάστηθα. Ο δυστυχισμένος γεροντάκος σοφισιάστηκε κάτω νεκρός!...

Ο φόβος του ληστού, είχεν άληθέςπει. Ο ύπαρχηγός είχε λάβει όλα τή μέτρα του, για να τόν ξεκάνη... και να που τόν έβγαζε από τή μέση.

Ο ώροδείκτης έσχιζε τώρα το δέρμα του, έκοβε το κρέας, τις άρτηρίες, τή κόκκαλα!... Σιγά-σιγά το κεφάλι του ληστού κόπηκε έντελώς και κατακύλισε κάτω, αιμόβροκτο. Άπαίσιτο, φρικτόδες!...

Ο ΕΓΩΊΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΩΝ

ΔΥΟ... ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!

Ο Τζάκ Τζόνσον, ό άλλος περίφημος πρωτοπυγμαύχος του κόσμου, τόν όποιον άνάγκασαν τά χρόνια ν' άποστρατευθή άπ' τις τάξεις των άθλητών, έκλεισε τελευταίως συμβόλαιο μ' ένα άγγλο εκδότη να γράψη τ' άπομνημονεύματά του. Φαντάζεσθε βέβαια τι πλούσια θα είνε σε ναμνήσεις ή ζωή του πρώην αυτού ήμθέου, που γύρισε όλον τόν κόσμο, φωρτωμένος δάφνες και χρήματα.

Οι φίλοι του Τζόνσον βρίσκονται τώρα σε μεγάλη άπορία: Θα γράψει άραγε ό Τζόνσον σ' άπομνημονεύματά του και για τήν έπίσκεψη του στον τάφοτου Ναπολέοντος; Γιατί, σ' αυτή την έπίσκεψη, τού είχε συμβή και κάποιον νόστιμο—ας το πούμε έτσι—έπεισόδιο. Το άκόλουθο:

Τήν έπληξη που ό Τζάκ Τζόνσον είχε έπισκεφθή το Παρίσι βρισκότανε στο ζενιθ της δόξας του. Μόλις πάησε το πόδι του στη μεγαλούπολη αυτή ή πρώτη του δουλειά ήτανε να πάη να έπισκεφθή το μνημείο των Άναπήρων, κοντά στο όλοιο βρισκεται και ό τάφος του Μ. Ναπολέοντος.

Ο μαύρος πυγμαύχος γονάτισε μπρός στο μνήμα κι' έτεσε σε βαθείς στοχασιμούς. Ποιός έξερει τι σκέψεις να πέρσαν, τή στιγμή εκείνη άπ' το σγουρόμαλλο κεφάλι του...

Το γεγονός είνε πως όταν σηκώθηκε άπ' το εύλαβητικό του προσκύνημα, ειπε στο φίλο του που τόν συνόδευε:

— Ο Ναπολέων!... Να, πρέπει να τ' όμολογήσω. Ύπηρξες... κι' α ύ τ ός μεγάλος άνδρας, όπως... κι' ε γ ώ.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΜΟΝΙΕ ΚΑΙ Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ

Ο Έρρίκος Μονιέ, ό πνευματώδης γάλλος συγγραφέας και γελοιογράφος του παρελθόντος αιώνας ήτανε και περίφημος φαρσέρ. Τις περισσότερες ώμας φάρτες του δέν τις έκανε για να διασκεδάξη τούς φίλους του. Καροίδεμε τόν κόσμο έν πάση μυστικότητα, άποκ' εισιτικώς γι' άτομική του διασκέδαση.

Μια μέρα χτύπησε τον πόρτα ένας σπιτιού στην οδό Κλισιό, και ρώτησε το θυρωρό που τού άνοιξε.

— Μπορώ να δω τόν κύριο Μονιέ;

— Τόν κύριο Μονιέ; τού άποκρίθηκε ό θυρωρός, μα δέν έχουμε δω κανένα κύριο Μονιέ.

— Πω; ! άνεφώνησε τότε ό φαρσέρ. Τόν έχετε δω, και... μπροστά σας μόλις, αφού... εγώ είμαι ό κύριος Μονιέ!...

Κι' έφυγες αφήνοντας το θυρωρό με μάτια τόσα δά άπ' τήν κατάπληξη...

***

Τήν άλλη μέρα ό Μονιέ, μεταμφιέστηκε λίγο και πήγε και ξαναχτύπησε τήν ίδια πόρτα.

Τού άνοιξε ό ίδιος θυρωρός.

— Ο κύριος Μονιέ, παρακαλώ, είνε έδώ; ρώτησε.

— Όχι, κύριε, δέν καθετί δω κανενας κύριος Μονιέ...

Ο Μονιέ χτύπησε τότε το μείτωλό του.

— Ά! ναί, καλά λέτε, τού ειπε.

Ο κύριος Μονιέ είμαι εγώ και... κάθουμαι στην άλλη άκρη του Παρισιού!...

Ο θυρωρός έφριξε άπ' το κακό του.

— Άν τολμήσης να ξανάρθης και να με ξαναωχλήσης, φώναξε τού φαρσέρ που γελοιάσε μακαρίως, θα σου σπάσω τή κόκκαλα!

Ο Έρρίκος Μονιέ, χωρίς να πη τίποτα, άπομακρονθήκε τριβύντα, χαρούμενα τή χέρια του, ένω κάποια σατανική λάμψη περνούσε άπ' τή πονηρά του μάτια.

Και τήν ίδια μέρα έκατοε κι' έγραψε δυό λόγια στο ράφτι του, τόν όποιον είχαν όρμιστεί να εκδικηθή, άπ' τή μέρα που τόν πρόσβαλε μπροστά σε μερικούς φίλους του, ζητώντας του—άκούστε εκεί άξίωση!—να

του πληρώση κάποιον λογαριασμό.

Το γράμμα αυτό περιελάμβανε τ' ακόλουθα:

Αγαπητέ μου φίλε,

Η τύχη μ' εννόησε επί τέλους! Μου έπεσε κάποια ξαφνική κληρονομιά, ή οποία μου επιτρέπει να πληρώσω σήμερα όλα τή παλιά μου χρέη.

Έλάτε άθιρο, με το λογαριασμό στή νέα μου διεύθυνση, οδός Κλισιό, να σάς πληρώσω.

Φιλικάτα, ήμέτερος

Έρρίκος Μονιέ.

Τήν άλλη μέρα, ό ράφτις του χτυπούσε χαρούμενος τήν πόρτα του σπιτιού στην οδό Κλισιό, που τού είχε όρισει ό Μονιέ.

Τού άνοιξε ό γνωστός μας θυρωρός.

— Ο κύριος Μονιέ, παρακαλώ; τόν ρώτησε ό ράφτις.

— Πάλι ήρθες! φώναξε τότε ό θυρωρός νομίζοντας πως ήταν ό ίδιος ένοχλητικός επισκέπτης, ξαναμεταμφιεσμένος. Δέ σου είχα πει να μην ξανάρθης, γιατί θα σου σπάσω τή κόκκαλα.

Και, άπάχροντας μιá σκούπα, έτοιμαζόταν να πραγματοποιήση τήν άπειλη του. Ο ράφτις όμως είχε μωριστεί τι του περίμενε, και τώβαλε στα πόδια χωρίς να περιμένη... τή ρέστα άπ' τόν λογαριασμό!...

✱

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑ

Ή φιλία είνε ή λυδία λίθος του έρωτος

Μαζερών.

Ή φιλία είνε άδελφή του έρωτος αλλά πειό γλυκειά και άφιλοκερδής άπ' αυτών.

Υβέ.

Ο γάμος πληγώνει τή φιλία και κάποτε τή φονεύει.

Μαιντρέν

Ο έρωσ έρχεται πάντοτε τρίτος στη φιλία, όπως ό λύκος στη στήνη.

Λαφαγέτ

Ίσχυρά και άσφαλής φιλία είνε εκείνη που ζώνεται από τόν έρωτα και δέν πεθαίνει.

Μορντά.

Ή φιλία που έπισφραγίζει ό πόνος διαρκεί περισσότερο άπ' τή φιλία που γεννάται μες τις ήθόνες και τή χαρά.

Μαρία Άντουανέττα.

Άπομακρονθήσαν γοήγορα-γοήγορα...

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

"ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1824,"

Περιεργότατες καιλιαν ενδιαφέρουσαι λεπτομέρειαι. Ή Έλλάς κατά τήν εποχήν αυτήν. Οι άγωνιστάι. Οι πολιτικοί άνδρες. Ο Μαυροκορδάτος, ό Τζαβέλλας, ό Μπότσαρης. Πώς ντυνοντουσαν, πως πολεμούσαν. Συνομιλία μετ' των. Στο σπίτι του Κανάρη. Σελίδες που θα σάς; γοητεύσουν. Μέσα στο βιβλίο αυτό υπάρχει ολοζώντανη ή Έλλάς του άγώνος. Θα διαβάσετε πράγματα που δέν περιέχονται σε καμιά ιστορία της Έλληνικής Έπαναστάσεως.